

1980/81:78

Torsdagen den 12 februari

Kl. 12.00

Förhandlingarna leddes av tredje vice talmannen.

1 § Justerades protokollen för den 4 innevarande månad.

2 § Upplästes och lades till handlingarna följande från valprövningsnämnden inkomna

Berättelse om granskning av bevis för riksdagsledamot och ersättare

Till valprövningsnämnden har från riksskatteverket inkommit bevis om att Kerstin Sandborg, Ljungskile, utsetts till ledamot av riksdagen samt att Ulla Arnholm, Kungälv, och Berit Johansson, Bohus-Björkö, utsetts till ersättare för riksdagsledamöter.

Valprövningsnämnden har vid sammanträde denna dag granskat bevisen och därvid funnit, att de blivit utfärdade i enlighet med 15 kap. 1 § vallagen.

Stockholm den 11 februari 1981

Bengt Hult

/Sven Georg Grahn

Det skulle antecknas att *Kerstin Sandborg* (fp) utsetts att den 16 februari inträda som ledamot av kammaren i stället för *Georg Åberg* (fp) som av sagt sig uppdraget som riksdagsledamot.

3 § Tredje vice talmannen meddelade att *Gunnar Björk* i Gävle anhållit om ledighet från uppdraget som riksdagsledamot under tiden den 11 mars – den 30 april.

Kammaren biföll denna ansökan.

Tredje vice talmannen anmälde att *Ulla-Britta Larsson* (c) skulle tjänstgöra som ersättare för *Gunnar Björk* i Gävle.

Om den garanterade räntan för bostadsrättshus

4 § Svar på fråga 1980/81:261 om den garanterade räntan för bostadsrättshus

Anf. 1 Bostadsministern BIRGIT FRIGGEBO:

Herr talman! Oskar Lindkvist har frågat mig om regeringen avser att nu föreslå ytterligare höjningar av den garanterade räntan för bostadsrättshus.

Inom bostadsdepartementet pågår f. n. arbete med att utforma ett förslag om ändrade regler för räntebidrag i enlighet med regeringens ekonomiska handlingsprogram. Jag kommer inom kort att redovisa förslaget till regeringen för beslut om proposition till riksdagen. I propositionen 1980/81:63 om räntebidrag m. m. anmälde jag att jag avsåg att återkomma till frågan om de räntebidrag som avser hyreshus. Det kommande förslaget berör endast reglerna för räntebidrag till hyreshus. Jag avser således inte att föreslå några ändringar i fråga om bostadsrättshusen.

Anf. 2 OSKAR LINDKVIST (s):

Herr talman! Jag tackar för svaret på min fråga. Jag skall här redogöra för vad som ligger bakom min fråga.

I december 1980 diskuterades i kammaren en upptrappning av den garanterade räntenivån för småhus och bostadsrättshus. Diskussionen om bostadsrättshusen fördes under största möjliga oenighet. Från socialdemokratiskt håll var vi motståndare till en upptrappning, men regeringens förslag bifölls. I det sammanhanget aviserade bostadsministern att det var hyreshusens tur att i det ekonomiska handlingsprogram som skulle föreläggas riksdagen 1981 ägnas uppmärksamhet av regeringen. I det program som sedan presenterades av regeringen använder man sig av uttrycket flerfamiljshus. Det är ett gammalt begrepp som täcker både hyreshusen och bostadsrättshusen. Och det var från den utgångspunkten jag fann det vara angeläget att få klarlagt vad regeringen egentligen avsåg – dvs. om det gällde de åtgärder som nu förbereds i departementet beträffande hyreshusen eller om man har för avsikt att än en gång återkomma till bostadsrättshusen.

Jag har fått ett svar som är fullt tillfredsställande, och jag är tacksam för att det har lämnats så snabbt. Regeringens skrivning i det ekonomiska handlingsprogrammet har utlöst stor oro inom bostadskooperationen. Det var också från den utgångspunkten som jag ansåg det nödvändigt att ta upp frågan här i kammaren.

Jag är, som sagt, tacksam för svaret och för att det kom så snabbt.

Anf. 3 Bostadsministern BIRGIT FRIGGEBO:

Herr talman! Jag skall inte lägga någon prestige i den här frågan, därför att det är helt uppenbart att regeringen har uttryckt sig otydligt i det ekonomiska handlingsprogrammet. Det var därför bra att Oskar Lindkvist ställde frågan så att det bringades klarhet i den.

5 § Föredrogs och hänvisades
Motionerna
1980/81:1938 till näringsutskottet
1980/81:1939 till arbetsmarknadsutskottet

6 § Anmälades och bordlades
Propositionerna
1980/81:88 med förslag till handräckningslag m. m.
1980/81:92 om ändring i miljöskyddslagen (1969:387)
1980/81:94 om besiktning av fartyg

7 § Anmälan av interpellationer

Anmälades och bordlades följande interpellationer som ingivits till kammarkansliet

den 11 februari

1980/81:98 av *Annika Öhrström* (c) till budgetministern om länsplaneringen i Stockholms län:

Den inomregionala obalansen i Stockholms län är numera väl dokumenterad. Skillnaderna kommuner emellan i fråga om t. ex. skattekraft, sysselsättningsgrad och servicenivå är avsevärda.

Genom lagen om skatteutjämning i Stockholms läns landstingskommun (1977:1094) har emellertid åstadkommit en viss ekonomisk utjämning mellan kommunerna i länet. På initiativ av regeringen Fälldin I har det likaså årligen utgått betydande ekonomiska bidrag till de mest utsatta kommunerna i länet.

Kvaliteten på den enskilda människans vardag är dock fortfarande, trots dessa stora insatser, till mycket stor del utlämnad till de ojämna ekonomiska och sociala förutsättningar som skapats av samhällsplaneringen i regionen. Dessa förhållanden kan inte ändras utan statsmakternas aktiva ingripande. Länsplaneringen är det instrument som används.

Som exempel kan nämnas Botkyrka kommun, som sedan början av 1970-talet brottats med svåra sociala och ekonomiska problem. Bristen på arbetsplatser har varit och är fortfarande mycket besvärande för Botkyrka liksom för flera andra kommuner i länet med likartad struktur.

Trots stora ansträngningar att rätta till dessa missförhållanden, bl. a. med stöd av länsplanering, kvarstår behovet av massiva insatser på detta område.

Alla experter är eniga om att en bättre fördelning av olika typer av arbetsplatser i regionen på sikt kommer att förbättra obalansen i fråga om skattekraft och befolkningssammansättning.

Nr 78

Torsdagen den
12 februari 1981

Anmälan av interpellationer

Anmälan av interpellationer

Regeringens beslut om utlokalisering av FOA till Botkyrka har därför mottagits med glädje av kommuninvånarna.

Länsplaneringen för Stockholms län har till huvusaklig uppgift att verka för en bättre fördelning av arbetsplatser inom länet. Planeringen härför inriktas bl. a. på faktorer som syftar till ett bättre och mera medvetet resursutnyttjande vad gäller allmänna kommunikationer – t. ex. en jämnare trafikfördelning.

Ur samhällsekonomisk synvinkel är det således av största vikt att beslutsprocessen föregås av ett formellt samråd med länsstyrelsen, som har att utarbeta ett grundligt underlag inför bedömningar av lämpliga alternativ för lokalisering av statliga och regionala arbetsplatser.

I slutskedet av beslutsprocessen kommer emellertid ytterligare aspekter med i bedömningen av aktuella lokaliseringsärenden. Det händer t. ex. inte sällan att verkscheferna och facket i de "utlokaliseringshotade" statliga verken tar kontakt med sina fackdepartement och försöker påverka ärendena utan hänsyn till de mer långsiktiga mål som länsplaneringen för Stockholms län anger.

Under hänvisning till det anförda hemställer jag att till budgetministern få ställa följande frågor:

1. Vilka nationalekonomiska analyser ligger till grund för sådana beslut där regeringen omprövar tidigare beslutade och genom länsplaneringen motiverade omlokaliseringar i Stockholms län?

2. På vilket sätt bifogas länsstyrelsens regionalekonomiska bedömningar till handlingarna och beslutsunderlaget i dessa ärenden?

den 12 februari

1980/81:99 av *Thure Jadestig* (s) till budgetministern om slopande av skatt på läskedrycker och lättöl:

Riksdagen beslutade den 26 oktober 1979 att uppdra åt regeringen att snarast komma med förslag om beskattning av läskedrycker. Man pekade på tre avgörande skäl till en sådan översyn. Läskedryckerna har såsom alkoholfria drycker en klart positiv alkoholpolitisk effekt, framför allt bland ungdom. Beskattningen av kolsyrade läskedrycker skapar en konkurrens- ojämlig situation gentemot andra likartade drycker såsom juice och saft. Bryggeribranschens ekonomiska situation föranleder en översyn av beskattningen av branschens produkter.

I april 1980 svarade dåvarande budgetministern på en interpellation i frågan och uppgav att arbete pågick inom departementet. Ett förslag skulle lämnas till riksdagen under 1980. Förslaget skulle bygga dels på riksdagens motivering från oktober 1979, dels på alkoholpolitiska nämndens rekommendation att skatten på läskedrycker och lättöl slopas. Enligt uttalandet framgick att detta skulle tolkas så, att förslaget skulle innehålla ett slopande av dessa produktskatter och även omfatta lättöl.

Då inget förslag lämnats under 1980 och ny budgetminister utsetts, finns

det anledning att åter ta upp denna enligt mångas bedömning viktiga fråga.

Som jag framhöll vid interpellationsdebatten i april 1980 föreligger starka skäl för ett slopande av produktbeskattningen av läskedrycker och lättöl.

Det skäl som i dag ter sig angeläget att betona är den ovedersägligt positiva funktion som läskedryckerna fyller som alternativ till alkoholdrycker. Läskedryckernas starka ställning bland ungdomen är utan tvivel av de mest effektiva faktorerna då det gäller att gynna ett konsumtionsmönster, där de alkoholfria dryckerna verkligen blir attraktiva. Ungdomens alkoholvanor är oroväckande. Vi har svårt att finna metoder att täppa till alla de vägar som alkoholen tar. Alkoholkonsumtion är ju för många ungdomar i det närmaste ett slags rituellt inträdesprov in i den vuxna världen. Vi måste avdramatisera alkoholens roll, och det gör vi effektivast genom att skapa alternativa dryckesmönster med drycker som har en slagkraft som är lika stor som eller högre än alkoholens. De kolsyrade läskedryckerna kan lättast bryta in bland ungdomen. Enligt attitydundersökningar som SIFO gjort visar det sig att tre av fyra ungdomar som dricker alkoholdrycker när de träffar sina kamrater kan tänka sig att ersätta alkoholdryckerna med just läskedrycker. Andra alkoholfria drycker är däremot inte speciellt attraktiva i detta hänseende.

Lättölens roll som en praktiskt taget alkoholfri maltdryck är självklar för alla dem som inte vill dricka öl klass II eller starköl. Konsumtionsutvecklingen för läskedrycker och lättöl har det senaste året visat att ytterligare stimulans måste till, om man vill gynna en positiv konsumtionsutveckling. Läskedryckskonsumtionen stagnerade under 1980, dvs. den vikande trenden upphörde, och lättölskonsumtionen minskade med några procent.

Ungdomens val av just läskedrycker som alkoholalternativ bekräftas alltså av att allt fler ungdomar uppger att de betraktar läskedryckerna som en fullvärdig ersättare. Dessutom har flera från opinionssynpunkt viktiga personer uttalat sig om läskedryckernas fördelar. Nyligen fick vi läsa om kungaparet, som anammat just läskedryckerna vid både festliga tillfällen och när det vill lära de yngre familjemedlemmarna ett dryckesmönster som är fritt från alkoholtradition. En läskedrycksfabrikants satsning på tillverkning av drycken Pommac, på 1,5 l magnumflaskor, är ett exempel på hur man på tillverkarhåll försöker underblåsa denna positiva trend mot alkoholfritt. Pommacsatsningen lär ha slagit så väl ut att både affärer och systembutiker nästan omedelbart sålde ut sina lager. Ett slopande av skatten på läskedrycker skulle ge tillverkarna ytterligare incitament till sådana satsningar.

Jag vill därför upprepa vad jag betonade vid den förra interpellationsdebatten, nämligen att alternativa drycker måste gynnas. Då läskedryckerna i dag helt klart accepteras i de stora konsumentgrupperna bland våra tonåringar, anser jag att redan detta synes vara mer än nog skäl för att vi bör ta bort en produktskatt, som motverkar sådana gynnsamma effekter som en övergång till alkoholfria drycker.

Andra skäl, vilkas betydelse icke kan bestridas, är att ett slopande av dessa speciella produktskatter skulle märkbart förbättra den hårt ansträngda

Torsdagen den
12 februari 1981

*Meddelande om
frågor*

situationen för bryggeribranschen, och då främst för de mindre enheter som är belägna på orter, där sysselsättningen redan i dag är hårt drabbad.

Den klart orättvisa beskattningen av läskedrycker och lättöl gör dessutom att de skattefria dryckerna juice och saft, som i grunden är likartade, får en konkurrensfördel som icke orsakas av tillverkningsfaktorer eller konsumentens val utan av rent fiskala styrmedel. Detta kan icke vara acceptabelt från rättvisesynpunkt. Det bör också framhåvas att tillverkare av s. k. läskedrycksapparater i dag kan sälja exakt likadana drycker utan beskattning och därigenom utkonkurrera den inhemska industrin.

Det verkar finnas anledning att närmare granska hur man skall använda produktbeskattningen av drycker som ett alkoholpolitiskt verktyg, å ena sidan i vad gäller alkoholdryckerna, å andra sidan beträffande de alkoholfria dryckerna. Vill vi åstadkomma en övergång till alkoholfritt, kan vi inte ålägga dessa drycker en specialskatt som får motsatt verkan. För alkoholdryckerna bör också en översyn ske. Beskattningen bör konstrueras så, att de alkoholpolitiska målen kan uppnås med största möjliga effekt. Konsumtionsutvecklingen de senaste åren inger oro framför allt ur den aspekten att lättvinet går kraftigt framåt på bekostnad av klass II-ölet, som i dag inte synes spela en sådan alkoholpolitisk roll att det föranleder framtida kraftiga skattebelastningar. Statsmakterna bör beakta detta vid kommande höjningar av skatterna på alkoholdrycker.

Det statsfinansiella läget är ansträngt, och jag har full förståelse för att man från statsmakternas sida tvekar inför en reform som innebär lägre direkta skatteintäkter. Mot detta kan emellertid i viss mån ställas en minskning framöver av utgifterna för alkoholskadade ungdomar samt åtgärder för att minska sysselsättningsproblemen vid bryggeriorter. Under alla omständigheter hoppas jag att budgetdepartementet framlägger ett förslag, som innebär att beskattningen av läskedrycker och lättöl justeras i en riktning, som klart visar att man vill uppfylla de intentioner som deklarerats tidigare.

Jag vill därför fråga budgetministern följande:

Varför har inte förslag framlagts från departementet, såsom utlovades i april 1980, och när kommer ett förslag att lämnas?

Kommer förslaget att innebära ett slopande av skatten på läskedrycker och lättöl eller, om så icke är fallet, vilken uppläggning kommer att tillämpas vid beskattningen av de alkoholfria dryckerna?

8 § Meddelande om frågor

Meddelades att följande frågor framställdes

den 11 februari

1980/81:269 av Ove Karlsson (s) till utbildningsministern om handikappades rätt till vuxenstudiestöd:

Vid tillkomsten av studiestödsreformen anförde ansvarigt statsråd i proposition 1975:23: "För grundskole- och gymnasiestudier föreslår SVUX att företräde bör ges den som har kort tidigare utbildning. Jag delar denna uppfattning."

Av förarbetena i övrigt framgår att sökande med enbart 6- eller 7-årig folkskola bör ges företräde gentemot sökande med t. ex. 9-årig grundskola.

I nämnda proposition anger föredragande statsråd vidare "— att särskild hänsyn tas till vissa grupper, t. ex. handikappade."

Centrala studiestödsnämnden har numera i anvisningar CSNFS 1980:19 slagit fast att de båda nämnda utbildningsbakgrunderna skall jämföras vid urval bland sökande till särskilt vuxenstudiestöd. I samma anvisningar har centrala studiestödsnämnden också angett att sökande med handikapp skall prioriteras vid urval endast om handikappet kan anses vara ett hinder för fritidsstudier.

Delar statsrådet centrala studiestödsnämndens tolkning av begreppen "kort tidigare utbildning" och "handikapp" för urval bland sökande till särskilt vuxenstudiestöd? Om så inte är fallet, vilka åtgärder kan vara aktuella för att få till stånd en ändring av centrala studiestödsnämndens anvisningar?

1980/81:270 av *Lars Hedfors* (s) till statsrådet Elisabet Holm om importen av blodplasma:

Enligt uppgift importeras i dag 70 % av den blodplasma som används i vårt land. Detta är ur många synpunkter djupt otillfredsställande. Världshälsoorganisationen (WHO) rekommenderar därför Sverige att på sikt bli självförsörjande med blod. För detta krävs ytterligare 250 000 givartillfällen per år.

Med anledning härav får jag anhålla om svar på följande fråga:

Vilka åtgärder ämnar statsrådet vidta för att öka Sveriges självförsörjningsgrad när det gäller tillgången på blodplasma?

1980/81:271 av *Gunnar Olsson* (s) till statsrådet Elisabet Holm om tidpunkten för förslag till ny hälso- och sjukvårdslag:

Hälso- och sjukvårdsutredningen (HSU) avlämnade i november månad 1979 sitt betänkande Mål och medel för hälso- och sjukvården.

I betänkandet föreslås en helt ny lagstiftning för hälso- och sjukvården.

Remisstiden utgick den 1 oktober 1980. Av sammanställningen av remissvaren att döma är det ett krav från landstingen att utredningens förslag läggs till grund för en ny lagstiftning på sjukvårdens område.

I anledning härav vill jag till statsrådet Elisabet Holm ställa följande fråga:

När avser statsrådet förelägga riksdagen en proposition med förslag om en ny hälso- och sjukvårdslag?

Torsdagen den
12 februari 1981

---

*Meddelande om
frågor*

1980/81:272 av *Börje Stensson* (fp) till statsrådet Karin Andersson om regeringens praxis i förpassningsärenden:

Av tidningsreportage i östgötatidningar framgår att en 80-årig syrian, som sedan september 1979 bott hos sin ende son här i Sverige, hotas av förpassning.

Det borde vara möjligt att tillämpa den nya utlänningslagen på ett sätt som toge hänsyn till ålder och allmän svaghet.

Svensk invandringspolitik brukar av dess företrädare ofta karakteriseras som human och mänsklig.

Vilken hänsyn tas till en persons ålder vid bedömningen av humanitära hänsyn i förpassningsärenden?

den 12 februari

1980/81:273 av *Alexander Chrisopoulos* (vpk) till utbildningsministern om rätten till grundutbildning för vuxna:

Ett trettiootal kvinnor av zigenisk härkomst och blandat nationellt ursprung i Tensta och Rinkeby har själva tagit initiativ till och ställt krav på en alfabetiseringsundervisning, förlagd till de egna bostadsområdena. Ärendet har nu i ett halvår bollats mellan olika myndigheter, och ingen anser sig ha ansvar för att något sker.

Arbetsmarknadsstyrelsen avvisar ärendet, eftersom kvinnorna vill ha undervisningen i närheten av sina bostäder, och man gör bedömningen att de därför inte kan anses stå till arbetsmarknadens förfogande. Inom ramen för vuxenundervisningen är kommunen skyldig att ordna grundutbildning för sådana vuxna som saknar grundläggande kunskaper i läsning, skrivning och matematik. Enligt skolöverstyrelsens författningssamling (1977:42) skulle denna skyldighet emellertid ej gälla zigenare.

Jag vill mot denna bakgrund ställa följande fråga:

Är det förenligt med svensk invandrar- och minoritetspolitik att utesluta viss etnisk grupp, exempelvis zigenare, från rätten till grundutbildning för vuxna?

1980/81:274 av *Ingrid Sundberg* (m) till statsrådet Britt Mogård om försöksverksamheten med yrkesintroduktion:

Försöksverksamheten med yrkesintroduktion har nu kommit i gång i åtskilliga kommuner, och programmet verkar få god anslutning. Efter introduktionskursen erbjuds de unga en upp till 40 veckor lång period på en arbetsplats i syfte att ge dem erfarenheter och kunskaper som underlättar framtida anställning. I flera fall har emellertid det lokala facket motsatt sig denna typ av arbetslivserfarenhet för ungdomarna och ställt som villkor att de avlönas enligt avtal som gäller på arbetsplatsen. Då alternativet har varit att avbryta yrkesintroduktionen har de unga tvingats till detta, vilket de ofta djupt beklagat.

Jag önskar därför ställa följande fråga till statsrådet Britt Mogård:
Vilka regler kan ungdomar åberopa för att deras yrkesintroduktion inte skall avbrytas genom åtgärder från lokala fackförbund?

1980/81:275 av *Ingrid Sundberg* (m) till socialministern om lämplighetsprövning vid anställning på barndaghem och fritidshem:

Kommunernas ökade ansvar för ungdomar som inte påbörjat gymnasieskola innebär bl. a. att det åligger berörda myndigheter att hjälpa de unga till meningsfull sysselsättning. Svårigheten att finna någon form av arbete för dessa ungdomar tycks ha resulterat i att man i ökad utsträckning låter dem tjänstgöra på kommunens barndaghem och fritidshem, ofta utan att någon undersökning görs om ungdomarnas lämplighet för denna form av arbete. Åtskilliga ungdomar som begått brott visar sig vid personundersökning ha haft kortare eller längre arbete vid barndaghem och fritidshem. Mot bakgrund härav vill jag ställa följande fråga:

Anser statsrådet att någon form av lämplighetsprövning är motiverad för anställning vid barndaghem och fritidshem, och hur bör i så fall denna ske?

1980/81:276 av *Ingrid Sundberg* (m) till justitieministern om tillgreppen i butiker och varuhus:

Tillgreppen i butiker och varuhus ökar alltmer och innebär en orimlig ekonomisk belastning för såväl affärsinnehavare som konsumenter. Stödutredningen tillsattes förra året, och under tiden har affärsföretagen försökt bemästra snatterierna med olika åtgärder, men framgången har varit ringa. Jag önskar därför ställa följande fråga till justitieministern:

Hur ser statsrådet på ökningen av tillgrepp i butiker och varuhus?

1980/81:277 av *Rune Johansson* (s) till industriministern om sysselsättningen vid Håvreströms Bruk:

Södra Skogsägarnas styrelse har lämnat besked om att man avser att avskeda halva personalstyrkan – 300 av 625 arbetsplatser – vid Håvreströms Bruk. Skulle denna personalminskning komma till stånd innebär detta ett dråpslag mot Melleruds kommun. En nedläggning av denna omfattning medför att mellan 30 och 40 % av kommunens industrissysselsatta blir utan arbete. Då knappast några ersättningsjobb finns att erbjuda inom regionen blir kommunens och de arbetslösas svårigheter övermäktiga.

Mot denna bakgrund vill jag till industriministern ställa följande fråga:

Är regeringen beredd att medverka till en positiv lösning av sysselsättningen vid Håvreströms Bruk?

1980/81:278 av *Sture Palm* (s) till utrikesministern om Sveriges stöd till internationella icke-statliga organisationer:

I årets budgetproposition aviseras att en intern sparutredning skall

Nr 78

Torsdagen den
12 februari 1981

*Meddelande om
frågor*

tillsättas som skall få till uppgift att inom utrikesdepartementets område föreslå besparingar med 50 milj. kr. under en femårsperiod.

Med hänvisning till att olika anslag för de mycket angelägna freds- och nedrustningsfrågorna upptas under flera punkter i tredje huvudtiteln vill jag ställa följande fråga till utrikesministern:

Vilka möjligheter ser utrikesministern till ett rationellare handhavande av Sveriges stöd till internationella icke-statliga organisationer som nämns under punkt B 5, tredje huvudtiteln?

1980/81:279 av *Rolf Sellgren* (fp) till kommunikationsministern om rätten till riksferdtjänst för synskadad med ledarhund:

Under folkpartiregeringens tid antog riksdagen i samband med 1979 års trafikpolitiska beslut förslaget om att försöksvis inrätta riksferdtjänst för vissa handikappgrupper. Syftet var att personer som ur kommunikations-synpunkt är mycket gravt handikappade genom riksferdtjänsten skulle ges möjligheter att göra längre resor.

Förutsättningen för en riksferdtjänstresa är att den i normalfallet sker med reguljärt fjärtrafikmedel på större delen av sträckan. Med hänsyn till handikappets art eller andra särskilda förhållanden kan resan göras även med flyg eller första klass tåg och i förekommande fall med sovplats i enbäddskupé.

Det har i den praktiska tillämpningen av reglerna förekommit tveksamhet om t. ex. en synskadad med ledarhund vid resa med sovvagn på SJ skall betraktas som svårt handikappad och därmed vara berättigad till riksferdtjänst. Klart är att en ledarhund inte bör resa skild från den synskadade, t. ex. i bur. Den synskadade är beroende av sin ledarhund vid varje förflyttning. Om inte ferdtjänsten kan utnyttjas får den resande betala för hela sovkupén jämte lika många färdbiljetter, vilket leder till orimliga resekostnader.

Med hänvisning härtill ber jag att till kommunikationsministern få ställa följande fråga:

Anser kommunikationsministern att riksferdtjänsten bör gälla även för synskadade med ledarhund?

9 § Kammaren åtskildes kl. 12.06.

In fidem

SUNE K. JOHANSSON

/Gunborg Apelgren